

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 31.5.2010
KOM(2010)273 wersja ostateczna

2010/0147 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr .../...

**wdrażające art. 10 protokołu Narodów Zjednoczonych w sprawie broni palnej oraz
ustanawiające zezwolenia na wywóz oraz środki dotyczące przywozu i tranzytu dla
broni palnej, jej części, komponentów oraz amunicji**

SEK(2010)663
SEK(2010)662

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Podstawa i cele wniosku

Działanie Unii jest niezbędne, aby zakończyć proces transpozycji do prawodawstwa unijnego (dawniej wspólnotowego¹) postanowień *Protokołu Narodów Zjednoczonych w sprawie nielegalnej produkcji i handlu bronią palną, jej częściami, komponentami i amunicją, załączonego do Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej*², zwanego dalej „protokołem NZ w sprawie broni palnej” lub „UNFP” [ang. *United Nations Firearms Protocol*].

W komunikacie z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie środków zapewniających większe bezpieczeństwo materiałów wybuchowych, zapalników, sprzętu służącego do wyrobu bomb oraz broni³ Komisja wyraźnie wskazała na potrzebę i zamiar wdrożenia art. 10 UNFP w ramach ogólnych prac transpozycyjnych⁴, co pozwoliłoby Komisji dopełnić obowiązku złożenia propozycji zawarcia UNFP w imieniu Unii, co jest jednym z najważniejszych celów w obecnej polityce Komisji w zakresie broni palnej.

Celem niniejszego wniosku legislacyjnego jest ukończenie tych prac przez transpozycję odpowiednich postanowień art. 10 UNFP, czyli „ogólnych wymagań dotyczących systemu licencji i zezwoleń na wywóz, przywóz i tranzyt”.

• Kontekst ogólny

Zgodnie z upoważnieniem ze strony Rady, Komisja negocjowała w imieniu Wspólnoty Europejskiej artykuły UNFP, które dotyczyły kompetencji Wspólnoty, i ostatecznie podpisała protokół w dniu 16 stycznia 2002 r. w imieniu Wspólnoty Europejskiej⁵.

Wśród ważnych działań wyszczególnionych w planie działania Rady i Komisji służącym realizacji programu haskiego mającego na celu wzmacnianie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej⁶ wymienia się między innymi propozycję zawarcia – w imieniu Wspólnoty Europejskiej – protokołu NZ w sprawie broni palnej. Następnie w programie sztokholmskim *Otwarta i bezpieczna Europa w służbie obywateli*⁷ podkreśla się, że handel bronią, jako forma nielegalnej działalności, niezmiennie zagraża bezpieczeństwu wewnętrznemu UE i potwierdza się, że Unia powinna nadal propagować ratyfikację

¹ Jeżeli używane jest historyczne odniesienie do „Wspólnoty Europejskiej”, należy pamiętać, że Unia Europejska zastąpiła Wspólnotę Europejską i jest jej następcą prawnym od dnia wejścia w życie „traktatu lizbońskiego” w dniu 1 grudnia 2009 r. zgodnie z art. 1 akapit trzeci Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. C 115 z 9.5.2008, s. 13).

² http://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtldsg_no=XVIII-12-c&chapter=18&lang=en

³ COM(2005) 329 wersja ostateczna.

⁴ Prace te obejmowały nowelizację dyrektywy 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni w UE, zmienionej dyrektywą 2008/51/WE; nowelizacja ta objęła aspekty UNFP dotyczące rynku wewnętrznego.

⁵ Decyzja Rady 2001/748/WE z dnia 16 października 2001 r. (Dz.U. L 280 z 24.10.2001).

⁶ Dz.U. C 198 z 12.8.2005, pkt 4.2., Międzynarodowy porządek prawny, lit. o), s. 20.

⁷ Dokument Rady UE 17024/09, CO EUR-PREP 3 JAI 896 POLGEN 229 z dnia 2 grudnia 2009 r.

konwencji międzynarodowych (oraz protokołów), w szczególności tych, które powstały pod auspicjami ONZ.

Artykuł 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)⁸ stanowi podstawę prawną niniejszego wniosku (wspólna polityka handlowa, do której zaliczają się przepisy art. 10 UNFP, pozostaje w wyłącznych kompetencjach Unii, zgodnie z art. 3 TFUE). Wniosek dotyczy wyłącznie broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji do użytku cywilnego, a nie broni palnej przeznaczonej specjalnie do celów wojskowych. Zgodnie z art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wspólna polityka handlowa powinna być oparta na jednolitych zasadach, między innymi w odniesieniu do wywozu towarów. Należy zatem określić wspólne reguły wywozu z Unii.

Wniosek niniejszy dotyczy wyłącznie handlu i transferu broni palnej do państw trzecich, a zatem nie dotyczy wewnątrzwspólnotowych transferów broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji.

- **Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek**

Brak obowiązujących przepisów UE w dziedzinie, której dotyczy wniosek (wspólna polityka handlowa)⁹.

- **Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii**

Protokół NZ w sprawie broni palnej nie został jeszcze zawarty przez Unię Europejską; stanowi on zobowiązanie międzynarodowe dla UE. Działanie wpłata się w obecną politykę UE w zakresie przeciwdziałania przestępczości transgranicznej, w walkę z nielegalnym handlem bronią palną, obejmując także kontrolę wywozu i śledzenie historii broni, jak również w politykę zmierzającą do ograniczenia obiegu broni strzeleckiej na rynku międzynarodowym.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Metody konsultacji, główne sektory objęte konsultacjami i ogólny profil respondentów

Z zainteresowanymi stronami skonsultowano się za pośrednictwem kwestionariuszy i zaproszeń na spotkania, skierowanych do państw członkowskich i zainteresowanych podmiotów prywatnych (przedstawicieli europejskich związków producentów broni palnej i amunicji do użytku cywilnego, podmiotów zajmujących się cywilnym handlem bronią, myśliwych, kolekcjonerów, organizacji pozarządowych, instytucji badawczych itp.); założono również specjalne konto e-mail (JLS-FIREARMS@ec.europa.eu) służące do stałych konsultacji oraz przeprowadzono zewnętrzne badanie w celu przygotowania oceny skutków. W Komisji powstała w tym celu również grupa, w której skład weszli przedstawiciele różnych służb wewnętrznych.

⁸ Dz.U. C 115 z 9.5.2008, s 47.

⁹ Z perspektywy rynku wewnętrznego dyrektywa 91/477 ma zastosowanie do transferów w obrębie UE (zob. również przypis 4).

Streszczenie odpowiedzi oraz sposób ich uwzględnienia

Państwa członkowskie i organizacje pozarządowe zgodziły się, że wdrożenie art. 10 byłoby użytecznym narzędziem zapobiegania przedostawaniu się broni palnej na czarny rynek. Podmioty prywatne twierdziły, że państwa członkowskie narzucają już w tej chwili surowe przepisy w tym zakresie i wyrażały obawy dotyczące potencjalnie negatywnego wpływu uregulowań na małe i średnie przedsiębiorstwa. Wiele podmiotów prywatnych obawia się w szczególności, że procedury mogą ulegać opóźnieniu ze względu na środki dotyczące tranzytu oraz brak współpracy ze strony państwa tranzytu. Wszystkie podmioty prywatne podzielały zdanie, że w przypadku czasowego wywozu lub przywozu broni należy korzystać z procedur uproszczonych. Nie było jednomyślności co do tego, które działania powinny zostać objęte procedurami uproszczonymi. Zdaniem niektórych państw członkowskich i organizacji pozarządowych procedury uproszczone powinny być ograniczone wyłącznie do myślistwa i strzelectwa sportowego (podczas gdy UNFP obejmuje również inne przypadki, np. wystawy i naprawy). Zezwolenia na wielokrotny wywóz oraz limit czasowy rozpatrywania wniosków o wydanie zezwolenia zostały uznane za zalety przez podmioty prywatne i organizacje pozarządowe.

Komisja wzięła pod uwagę opinie wyrażone zarówno przez podmioty publiczne, jak i prywatne. Niniejszy wniosek ma wprowadzić wyższy poziom bezpieczeństwa/skuteczności i wydajności. Powiązanie tych dwóch aspektów jest również oparte na wynikach konsultacji z zainteresowanymi podmiotami.

• Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

Dziedziny nauki i wiedzy specjalistycznej, których dotyczy wniosek

Art. 10 protokołu NZ w sprawie broni palnej stanowi część instrumentu międzynarodowego, którego postanowienia zostały wcześniej zatwierdzone przez Wspólnotę w czasie negocjacji, jak również później – wraz z podpisaniem protokołu.

Zastosowana metodyka

Kwestionariusz skierowany do państw członkowskich i podmiotów prywatnych oraz organizacji pozarządowych, dwa oddzielne spotkania z przedstawicielami państw członkowskich i podmiotów prywatnych, kwestionariusze związane z badaniem zewnętrznym, założenie specjalnego konta e-mail (JLS-FIREARMS@ec.europa.eu) do celów stałych konsultacji.

Główne organizacje/eksperti, z którymi przeprowadzono konsultacje

Kwestionariusz i zaproszenia na spotkanie zostały wysłane do odpowiednich organów krajowych, przedstawicieli europejskich związków producentów broni palnej i amunicji do użytku cywilnego, podmiotów zajmujących się cywilnym handlem bronią, myśliwych, kolekcjonerów, organizacji pozarządowych, instytucji badawczych oraz innych zrzeszeń europejskich (izby handlowe; przemysł; związki rzemieślnicze, małe i średnie przedsiębiorstwa).

Streszczenie otrzymanych i wykorzystanych opinii

Oprócz kwestii opisanych pod nagłówkiem *Streszczenie odpowiedzi oraz sposób ich uwzględnienia*, należy w tym miejscu dodać następujące opinie.

Jednym z rozwiązań proponowanych w trakcie konsultacji było wykorzystanie milczącej zgody na tranzyt, którą popierały podmioty prywatne, natomiast niektóre państwa członkowskie i organizacje pozarządowe były jej przeciwnie.

Panowała zasadniczo jednomyślność co do tego, że obowiązek uzyskania wymaganych informacji (zezwolenie na przywóz oraz powiadomienie o braku zastrzeżeń co do tranzytu) powinien spoczywać na podmiotach prywatnych.

Zaproponowano również możliwość korzystania przez myśliwych i strzelców sportowych z Europejskiej karty broni palnej oraz z oficjalnego zaproszenia na imprezę poza UE.

We wniosku uwzględnia się w szczególności potrzebę wprowadzenia procedur uproszczonych w odniesieniu do wywozu czasowego oraz złagodzenia ewentualnego negatywnego wpływu środków dotyczących tranzytu, wymaganych w protokole NZ w sprawie broni palnej przede wszystkim przez stosowanie milczącej zgody przy zachowaniu pewnych warunków, korzystanie z zezwoleń na wielokrotny wywóz oraz wprowadzenie limitu czasowego dla procedury wydawania zezwolenia. Równocześnie we wniosku uwzględnia się również praktyki stosowane obecnie w państwach członkowskich.

Sposoby udostępnienia opinii ekspertów

Ocena skutków jest dołączona do niniejszego wniosku.

• Ocena skutków

W ocenie skutków dołączonej do niniejszego wniosku rozpatrzono cztery warianty strategiczne.

Wariant 1 polega na powstrzymaniu się od działania na poziomie UE. Wariant został uznany za teoretyczny ze względu na międzynarodowe zobowiązanie prawne Wspólnoty (obecnie Unii) w związku z podpisaniem protokołu oraz ze względu na brak jednolitych zasad w sprawie wchodzącej w zakres wspólnej polityki handlowej – wyłącznej kompetencji Unii.

Pozostałe trzy warianty strategiczne zostały wybrane zależnie od ich nacisku na bezpieczeństwo lub wydajność, przy czym pod pojęciem wydajności rozumie się zakres, w jakim można osiągnąć cele przy danym poziomie zasobów i możliwie najmniejszym koszcie. W tym przypadku wydajność odnosi się do jak najmniejszego obciążenia dla podmiotów prywatnych i administracji krajowych.

Wariant strategiczny 2 przewidywał optymalne osiągnięcie celu, jakim jest poprawa bezpieczeństwa wywozu, przywozu i tranzytu broni palnej do użytku cywilnego oraz zapobieganie przedostawaniu się broni palnej na czarny rynek.

Celem wariantu strategicznego 3 było osiągnięcie wydajnego dla podmiotów prywatnych wdrożenia art. 10 UNFP.

W wariantcie strategicznym 4 skoncentrowano się natomiast na wydajności dla administracji krajowej.

Preferowany był wariant 3, który stał się kierunkiem proponowanym w niniejszym wniosku. Najbardziej kompleksowo spełnia on cele wdrożenia art. 10 UNFP i jest najlepszym sposobem pogodzenia przepisów obowiązkowych – dostosowanych do rodzaju towarów (do

użytku cywilnego) – z przepisami dobrowolnymi (opcjonalnymi), które odpowiadałyby uzasadnionym oczekiwaniom zainteresowanych podmiotów.

Wariant ten łączy w sobie również różne aspekty z innych wariantów, z uwzględnieniem ich określonych zalet i wad, w celu osiągnięcia wyższego poziomu zarówno skuteczności, jak i wydajności. Powiązanie ze sobą aspektów skuteczności/bezpieczeństwa i wydajności zapewnia najwyższy potencjał wyraźnych korzyści dla zainteresowanych grup oraz jest między innymi oparte na wynikach konsultacji z zainteresowanymi podmiotami.

Przewidziana procedura uproszczona wywozu czasowego w „możliwych do zweryfikowania i zgodnych z prawem celach”, a w szczególności proponowane środki dotyczące tranzytu, pozwolą zmniejszyć obciążenie administracyjne w przypadku zgodnych z prawem celów, wymienionych w samym protokole UNFP.

Jeśli chodzi o proponowaną kwestię milczącej zgody, jej celem jest zrównoważenie korzyści płynących z przyspieszenia procedury (interes przedsiębiorców) oraz z zapewnienia realistycznych terminów, pozwalających państwu tranzytu na odpowiednią reakcję (kwestia bezpieczeństwa).

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

• Krótki opis proponowanych działań

W art. 10 UNFP określającym „Ogólne wymagania dotyczące systemu wydawania zezwoleń lub zgody na wywóz, przywóz i tranzyt” wymaga się, aby „każde Państwo-Strona ustanowiło lub utrzymywało skuteczny system wydawania zezwoleń lub zgody na wywóz lub przywóz, jak i na środki międzynarodowego tranzytu, dotyczący przekazywania broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji”; w ten sposób poprawia się kontrolę nad przekazywaniem broni oraz umożliwia lepsze egzekwowanie prawa.

Art. 10 UNFP opiera się na zasadzie, że broń palna i przedmioty z nią związane nie powinny być przekazywane między państwami bez wiedzy i zgody wszystkich państw, których to dotyczy. Broń palna nie powinna być wywożona do krajów ani przewożona przez kraje, które nie zgadzają się na taką operację. Informacje zawarte w dokumentach używanych do legalnego wywozu i przywozu powinny w wystarczający sposób umożliwiać śledzenie historii broni. Oprócz powyżej wspomnianych postanowień obligatoryjnych, w art. 10 UNFP zezwala się również stronom na przyjęcie procedur uproszczonych dotyczących czasowego wywozu, przywozu i tranzytu małych ilości broni palnej w „możliwych do zweryfikowania i zgodnych z prawem celach”, takich jak rekreacja, naprawy, wystawy. Te ostatnie są nazywane postanowieniami dobrowolnymi.

W rozdziale I niniejszego wniosku określono „Przedmiot, definicje i zakres”. W definicjach (w art. 2) uwzględniono – w odpowiednich przypadkach – równoległe postanowienia protokołu NZ w sprawie broni palnej, dostosowując je odpowiednio do prawodawstwa UE lub odwołując się do niego bezpośrednio, ze względu na przejrzystość: przykładowo definicje broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji odpowiadają definicjom z dyrektywy 91/477 lub też występują bezpośrednie odwołania do Wspólnotowego kodeksu celnego. W art. 3 wymieniono szczególne wyjątki, do których niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania.

W rozdziale II omówiono kwestię zezwoleń na wywóz, procedur i kontroli. W odpowiednich artykułach dokonuje się transpozycji pojęć obligatoryjnie określonych w art. 10 UNFP. W art. 4 określa się ogólny obowiązek wymagania zezwolenia na wywóz z odwołaniem do wykazu towarów, do których niniejszy wniosek ma zastosowanie (w załączniku do wniosku); określa się również sposób aktualizacji tego wykazu. W art. 5 i 6, dotyczących warunków wydawania zezwolenia na wywóz, zawarto również odpowiednie ułatwienia wynikające z opinii zainteresowanych podmiotów, wyrażonych podczas konsultacji, przykładowo: limit czasowy rozpatrywania wniosku, ewentualne korzystanie z dokumentów elektronicznych oraz milcząca zgoda na tranzyt. W art. 11 i 12 zawarto kwestie odpowiadające postanowieniom art. 10 ust. 4 i 5 UNFP, dotyczącym weryfikacji procedury wydawania zezwolenia. Art. 7 dotyczy procedur uproszczonych w przypadku możliwych do zweryfikowania i zgodnych z prawem celów, dotyczących wywozu czasowego i wdrażających niewiążące postanowienia art. 10 ust. 6 UNFP. W rozdziale tym zawarto również przepisy dotyczące ogólnych kryteriów, które państwa członkowskie muszą wziąć pod uwagę przy ocenie wniosku o wydanie zezwolenia na wywóz (art. 8 i 9) oraz dotyczące uprawnień krajowych organów właściwych (art. 13), które są podobne do uregulowań określonych w innych przepisach z zakresu polityki handlowej, a mianowicie w rozporządzeniu o „podwójnym zastosowaniu”¹⁰. Art. 10 dotyczy konieczności dokumentowania. W art. 14 podano standardową formułę dotyczącą sankcji.

W rozdziale III, dotyczącym „procedur celnych” (art. 15 i 16) oraz w rozdziale IV, dotyczącym „współpracy administracyjnej” (art. 17), określono standardowe przepisy, zwyczajowo używane w instrumentach polityki handlowej.

Rozdział V zawiera „przepisy ogólne i końcowe”. Oprócz powołania grupy koordynacyjnej (art. 18), uwzględniono między innymi klauzulę przeglądową (art. 19 ust. 3) oraz przepisy dotyczące wejścia w życie rozporządzenia (art. 20).

- **Podstawa prawna:**

Art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

- **Zasada pomocniczości**

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii. Zasada pomocniczości nie ma zatem zastosowania.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Proporcjonalność została zapewniona przez ograniczenie proponowanej opcji do postanowień art. 10 UNFP, który wcześniej został poparty przez UE w trakcie negocjacji protokołu. Ogółem, wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonego celu. Oprócz standardowych dla polityki handlowej przepisów uwzględniono również obawy i komentarze podmiotów prywatnych, wprowadzając dobrowolne postanowienia art. 10 UNFP oraz inne przepisy dotyczące zmniejszenia obciążenia administracyjnego, w szczególności w odniesieniu do środków dotyczących tranzytu.

¹⁰ Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

- **Wybór instrumentów**

Proponowany instrument: rozporządzenie.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe. Rozporządzenie jest instrumentem prawnym, przewidzianym w art. 207 ust. 2, odpowiednim do spraw polityki handlowej.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Klauzula przeglądu/rewizji/wygaśnięcia**

Wniosek zawiera klauzulę przeglądu.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr .../...

z dnia [...] r.

wdrażające art. 10 protokołu Narodów Zjednoczonych w sprawie broni palnej oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz oraz środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części, komponentów oraz amunicji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady 2001/748/WE z dnia 16 października 2001 r.¹¹ dotyczącą podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej¹² Protokołu Narodów Zjednoczonych w sprawie nielegalnej produkcji i handlu bronią palną, jej częściami, komponentami i amunicją, załączonego do Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, Komisja podpisała w imieniu Wspólnoty wyżej wymieniony protokół (dalej zwany „protokołem NZ w sprawie broni palnej”) w dniu 16 stycznia 2002 r.
- (2) Protokół NZ w sprawie broni palnej, którego celem jest promowanie, ułatwianie i wzmacnianie współpracy pomiędzy państwami-stronami, aby zapobiegać, zwalczać i eliminować nielegalne wytwarzanie i obrót bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, wszedł w życie w dniu 3 lipca 2005 r.
- (3) Aby ułatwić śledzenie historii broni palnej oraz skutecznie zwalczać nielegalny obrót bronią palną, jej częściami i amunicją, konieczna jest poprawa wymiany informacji między państwami członkowskimi.
- (4) Dane osobowe muszą być przetwarzane zgodnie z przepisami określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995

¹¹ Dz.U. L 280 z 24.10.2001, s. 5.

¹² Unia Europejska zastępuje i jest następczynią Wspólnoty Europejskiej od dnia 1 grudnia 2009 r., kiedy wszedł w życie Traktat o Unii Europejskiej, na mocy jego art. 1 akapit trzeci (Dz.U. C 115 z 9.5.2008, s. 13).

r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych¹³ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych¹⁴.

- (5) W swoim komunikacie w sprawie środków zapewniających większe bezpieczeństwo materiałów wybuchowych, zapalników, sprzętu służącego do wyrobu bomb oraz broni¹⁵ Komisja zapowiedziała zamiar wdrożenia art. 10 protokołu NZ w sprawie broni palnej jako jedno z działań niezbędnych do tego, by Unia mogła zawrzeć ten protokół.
- (6) Zgodnie z protokołem NZ w sprawie broni palnej od wszystkich stron wymaga się w szczególności wdrożenia lub dopracowania procedur administracyjnych lub systemów umożliwiających sprawowanie skutecznej kontroli nad wytwarzaniem, znakowaniem, przywozem i wywozem broni palnej.
- (7) Aby zachować zgodność z postanowieniami protokołu NZ w sprawie broni palnej, konieczne jest również uznanie nielegalnego obrotu bronią palną, jej częściami, komponentami oraz amunicją za przestępstwo kryminalne, jak również wprowadzenie środków umożliwiających konfiskatę broni palnej, jej części, komponentów oraz amunicji.
- (8) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do broni palnej, jej części, istotnych komponentów i amunicji, które są przeznaczone specjalnie do celów wojskowych. Zobowiązania wynikające z art. 10 protokołu NZ w sprawie broni palnej powinny być dostosowane w taki sposób, aby możliwe było wprowadzenie uproszczonych procedur dla broni palnej do użytku cywilnego. Należy zatem wprowadzić pewne uproszczenia dotyczące zezwoleń na wielokrotne dostawy, środki dotyczące tranzytu oraz wywóz czasowy w celach zgodnych z prawem.
- (9) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na stosowanie art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który dotyczy podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich, oraz nie ma wpływu na dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie¹⁶. Ponadto, ani protokół NZ w sprawie broni palnej, ani niniejsze rozporządzenie nie stosują się do transakcji pomiędzy państwami ani do transferów państwowych, w przypadkach, w których stosowanie protokołu naruszałoby prawo państwa-strony do podejmowania działań w interesie bezpieczeństwa narodowego, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych.
- (10) O ile dyrektywa Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni¹⁷ dotyczy transferów broni palnej do użytku cywilnego

¹³ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

¹⁴ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

¹⁵ COM(2005) 329 wersja ostateczna. W komunikacie zapowiadano również zmianę techniczną dyrektywy 91/477, mającą na celu wprowadzenie odpowiednich przepisów wymaganych w protokole, jeśli chodzi o wewnątrzwspólnotowy transfer broni, którego dotyczy dyrektywa; została ona ostatecznie zmieniona dyrektywą 2008/51/WE, opublikowaną w Dz.U. L 179 z 8.7.2009, s. 5.

¹⁶ Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s.

¹⁷ Dz.U. L 256 z 13.9.1991, s. 51.

na terytorium Unii, o tyle niniejsze rozporządzenie określa środki dotyczące przemieszczania broni między terytorium Unii Europejskiej a terytorium państw trzecich lub przez terytorium państw trzecich.

- (11) Broń palna, jej części, istotne komponenty i amunicja, przywożone z państw trzecich, podlegają prawodawstwu unijnemu, a w szczególności są objęte wymogami dyrektywy 91/477/EWG.
- (12) Należy zapewnić spójność przepisów dotyczących dokumentowania, obowiązujących w prawie unijnym.
- (13) W celu zapewnienia właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia, każde z państw członkowskich powinno podjąć środki przyznające właściwym organom odpowiednie uprawnienia.
- (14) Ze względów praktycznych Komisja powinna być uprawniona do prowadzenia wykazu broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, dla których wymagane jest zezwolenie na mocy niniejszego rozporządzenia oraz do zmiany tego wykazu w związku z kolejnymi zmianami załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej¹⁸.
- (15) Unia przyjęła przepisy celne zawarte w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy kodeks celny¹⁹ oraz w przepisach wykonawczych określonych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93²⁰. Należy również wziąć pod uwagę rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny)²¹, którego przepisy będą miały zastosowanie etapami, zgodnie z jego art. 188. Niniejsze rozporządzenie nie ogranicza w żaden sposób uprawnień przyznanych na mocy i w zastosowaniu Wspólnotowego kodeksu celnego i jego przepisów wykonawczych.
- (16) Państwa członkowskie powinny określić zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich wdrożenie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (17) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla unijnego systemu kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu produktów podwójnego zastosowania, ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r.²²
- (18) Komisja oraz państwa członkowskie powinny się wzajemnie informować o środkach przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia i przekazywać sobie inne stosowne informacje, którymi dysponują w związku z niniejszym rozporządzeniem.

¹⁸ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

¹⁹ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

²⁰ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

²¹ Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 1.

²² Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, DEFINICJE I ZAKRES

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa zasady dotyczące zezwoleń na wywóz oraz środków dotyczących przywozu i tranzytu w odniesieniu do broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, w celu wdrożenia art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych w sprawie nielegalnej produkcji i handlu bronią palną, jej częściami, elementami i amunicją, załączonego do Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (zwanego dalej „protokołem NZ w sprawie broni palnej”).

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1. „broń palna” oznacza każdą przenośną, wyposażoną w lufę broń, która miota, jest przeznaczona do miotania, lub daje się przystosować do miotania pocisku lub ładunku rażącego w wyniku działania materiału wybuchowego.

Przedmiot uznaje się za nadający się do przystosowania do miotania pocisku lub ładunku rażącego w wyniku działania materiału wybuchowego, jeżeli:

— ma wygląd broni palnej, oraz

— ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przerobiony we wspomnianym celu;

2. „części i istotne komponenty” oznaczają każdy element lub część zamienną, zaprojektowane specjalnie do broni palnej i istotne dla jej funkcjonowania, w tym lufę, szkielec lub komorę zamkową, suwadło lub bębenek, trzon lub zatrask zamkowy oraz każde urządzenie przeznaczone lub przystosowane do tłumienia hałasu spowodowanego wystrzałem z broni.

„Istotny komponent” oznacza mechanizm zamkowy, komorę oraz lufę broni palnej, które będąc osobnymi przedmiotami, włączone są do kategorii broni palnej, w której są lub mają być zamontowane;

3. „amunicja” oznacza cały nabój lub jego komponenty, w tym łuski, spłonki, proch, pociski lub ładunki rażące, używane w broni palnej, jeżeli komponenty te są również objęte wymogiem uzyskania zezwolenia w danym państwie członkowskim;
4. „broń palna pozbawiona cech użytkowych” oznacza przedmioty odpowiadające definicji broni palnej, trwale niezdadne do użytku poprzez pozbawienie ich cech bojowych, ponieważ spowodowano, że wszystkie podstawowe części broni palnej

nie nadają się trwale do użytku i niemożliwe jest ich usunięcie, zastąpienie ani zmiana w celu przywrócenia do użytku;

5. „wywóz” oznacza:

(i) procedurę wywozu w rozumieniu art. 161 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;

(ii) powrotny wywóz w rozumieniu art. 182 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, ale bez uwzględnienia towarów w tranzycie;

6. „eksporter” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, w której imieniu dokonywane jest zgłoszenie wywozowe, to znaczy, osobę, która, w czasie gdy deklaracja jest przyjmowana, ma umowę z odbiorcą w państwie trzecim i jest uprawniona do decydowania o wysłaniu towaru poza obszar celny Unii. Jeżeli nie została zawarta żadna umowa eksportowa lub strona umowy nie działa we własnym imieniu, „eksporter” oznacza osobę uprawnioną do decydowania o wysłaniu towaru poza obszar celny Unii;

Gdy przywilej prawa dysponowania bronią palną, jej częściami i istotnymi komponentami lub amunicją należy do osoby posiadającej siedzibę poza Unią, na podstawie umowy, na której opiera się wywóz, za eksportera uważa się umawiającą się stronę mającą siedzibę w Unii;

7. „obszar celny Unii” oznacza obszar w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;

8. „zgłoszenie wywozowe” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar objęcia procedurą wywozową broni, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji;

9. „wywóz czasowy” oznacza przemieszczanie broni palnej opuszczającej obszar celny Unii, przeznaczonej do powrotnego przywozu.

10. „tranzyt” oznacza operację transportu towarów opuszczających obszar celny Unii, które są przemieszczane przez obszar co najmniej jednego państwa trzeciego, a ich miejscem przeznaczenia jest inne państwo trzecie;

11. „przeładunek” oznacza tranzyt obejmujący fizyczną operację wyładowania towarów ze środka transportu, za pomocą którego dokonano przywozu, po którym następuje ponowne załadowanie, zazwyczaj do innego środka transportu;

12. „zezwolenie na wywóz” oznacza zezwolenie udzielone jednemu konkretnemu eksporterowi w odniesieniu do jednego użytkownika końcowego lub odbiorcy w państwie trzecim, obejmujące jedną lub więcej sztuk broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji;

13. „zezwolenie na wielokrotny wywóz” oznacza zezwolenie udzielone jednemu konkretnemu eksporterowi, dotyczące wielu dostaw dla tego samego użytkownika końcowego lub odbiorcy w państwie trzecim, obejmujące jedną lub więcej sztuk broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji;

14. „nielegalny obrót” oznacza przywóz, wywóz, sprzedaż, dostawę, przemieszczanie lub przekazanie broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji, z terytorium lub przez terytorium jednego z państw członkowskich do państwa trzeciego, jeżeli:
- (i) dane państwo członkowskie nie udziela zezwolenia na taką operację zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, lub
 - (ii) broń palna nie jest oznakowana zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 91/477/EWG, lub
 - (iii) na przywożonej broni palnej nie umieszczono w chwili przywozu przynajmniej prostego oznakowania pozwalającego na identyfikację pierwotnego państwa przywozu w Unii Europejskiej lub, jeżeli na broni palnej nie umieszczono takiego oznakowania, jednolitego oznakowania pozwalającego na identyfikację przywożonej broni palnej;
15. „śledzenie historii” oznacza systematyczne śledzenie losów broni palnej oraz w miarę możliwości jej części i istotnych komponentów oraz amunicji od wytwórcy do nabywcy w celu udzielania właściwym organom państw członkowskich pomocy w wykrywaniu, badaniu i analizowaniu procesów nielegalnego wytwarzania broni i nielegalnego obrotu bronią.

Artykuł 3

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
- a) transakcji pomiędzy państwami i transferów międzypaństwowych;
 - b) broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, jeżeli zostały specjalnie zaprojektowane do celów wojskowych, oraz, w żadnym przypadku, broni palnej umożliwiającej prowadzenie ognia w sposób w pełni automatyczny;
 - c) broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, jeżeli przeznaczone są one dla sił zbrojnych, policji lub władz publicznych państw członkowskich;
 - d) kolekcjonerów i jednostek zajmujących się kulturowymi i historycznymi aspektami broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, uznanych za takie przez państwa członkowskie, na których terytorium mają siedzibę, pod warunkiem stosowania środków śledzenia historii;
 - e) broni palnej pozbawionej cech użytkowych;
 - f) zabytkowej broni palnej lub jej replik, zgodnie z definicjami zawartymi w prawodawstwie krajowym, o ile zabytkowa broń palna nie obejmuje broni wytworzonej po 1899 roku;
 - g) dostaw morskich oraz prowadzonych przez porty państw trzecich, o ile nie następuje przeładunek lub zmiana środka transportu.

2. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla całości przepisów celnych zawartych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 (Wspólnotowy kodeks celny) oraz w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 (przepisy wykonawcze do Wspólnotowego kodeksu celnego), w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającym „zmodernizowany kodeks celny”, jak również dla systemu wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu obejmującego produkty podwójnego zastosowania, określonego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 428/2009 (rozporządzenie o podwójnym zastosowaniu).

ROZDZIAŁ II

ZEZWOLENIA NA WYWÓZ, PROCEDURY I KONTROLE

Artykuł 4

Zezwolenie na wywóz lub zezwolenie na wielokrotny wywóz jest wymagane w odniesieniu do wywozu broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, wymienionych w załączniku I. Zezwolenia takiego udzielają właściwe organy państwa członkowskiego, w którym eksporter ma siedzibę, lub którego jest rezydentem.

Komisja zmienia załącznik I na podstawie zmian wprowadzanych do załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej.

Artykuł 5

1. Przed wydaniem zezwolenia na wywóz lub zezwolenia na wielokrotny wywóz broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji, dane państwo członkowskie sprawdza, czy:
 - a) państwo trzecie przywozu wydało odpowiednie zezwolenie na przywóz oraz
 - b) ewentualne państwa trzecie tranzytu, powiadomiły na piśmie — najpóźniej przed dostawą — że nie mają zastrzeżeń co do tranzytu.
2. Jeżeli zastrzeżenia odnośnie do tranzytu nie wpłyną w ciągu dwudziestu dni roboczych od dnia złożenia przez eksportera pisemnego wniosku o oświadczenie o braku zastrzeżeń odnośnie do tranzytu, państwo trzecie tranzytu zostaje uznane za niezgłaszające zastrzeżeń i wyrażające milczącą zgodę na tranzyt.
3. Eksporter przedkłada właściwemu organowi państwa członkowskiego, odpowiedzialnego za wydawanie zezwoleń na wywóz lub zezwoleń na wielokrotny wywóz, niezbędne dokumenty potwierdzające, że państwo trzecie przywozu zezwoliło na przywóz, i że państwo trzecie tranzytu nie miało zastrzeżeń odnośnie do tranzytu lub wyraziło na niego milczącą zgodę.
4. Państwa członkowskie rozpatrują wnioski o zezwolenie na wywóz lub zezwolenie na wielokrotny wywóz w terminie ustalonym w prawie krajowym lub zgodnie z

praktyką, który jednak w żadnym wypadku nie przekracza dziewięćdziesięciu dni roboczych.

5. Okres ważności zezwolenia na wywóz lub wielokrotny wywóz określają państwa członkowskie, nie może być on jednak krótszy niż dwanaście miesięcy.
6. Państwa członkowskie mogą zdecydować o korzystaniu z dokumentów elektronicznych przy rozpatrywaniu wniosków o zezwolenie.

Artykuł 6

1. W związku z potrzebą śledzenia historii zezwolenie na wywóz lub zezwolenie na wielokrotny wywóz oraz zezwolenie na przywóz i dołączona dokumentacja zawierają łącznie informacje obejmujące:
 - a) daty wydania i wygaśnięcia zezwoleń;
 - b) miejsce wydania zezwoleń;
 - c) państwo wywozu;
 - d) państwo przywozu;
 - e) w stosownych przypadkach – państwa trzecie tranzytu;
 - f) odbiorcę;
 - g) końcowego odbiorcę, jeżeli jest znany w momencie dostawy;
 - h) opis i ilość broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji, w tym oznakowanie umieszczone na broni palnej.
2. Jeżeli informacje, o których mowa w ust. 1, są zawarte w zezwoleniu na przywóz, eksporter przekazuje je z wyprzedzeniem państwom trzecim tranzytu, najpóźniej przed dostawą.

Artykuł 7

1. Procedury uproszczone określone w ust. 2, 3 i 4 stosują się do wywozu czasowego broni palnej w możliwych do zweryfikowania i zgodnych z prawem celach, do których należą polowanie, strzelectwo sportowe, ocena, wystawy lub naprawy.
2. Środki dotyczące tranzytu, określone w niniejszym rozporządzeniu nie będą miały zastosowania do wywozu czasowego.
3. W momencie opuszczania terytorium celnego Unii przez punkt graniczny na zewnętrznej granicy państwa członkowskiego zamieszkania, w związku z wywozem czasowym jednej lub większej liczby sztuk broni palnej w trakcie podróży do państwa trzeciego, myśliwi i strzelcy sportowi mogą przedłożyć Europejską kartę broni palnej zgodnie z art. 1 i 12 dyrektywy 91/477/EWG, krajowe pozwolenia na posiadanie broni palnej, krajowe uprawnienie do wykonywania polowania lub inny

ważny dokument krajowy wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego zamieszkania.

4. W momencie opuszczania terytorium celnego Unii przez punkt graniczny na zewnętrznej granicy państwa członkowskiego innego niż państwo ich zamieszkania, w związku z wywozem czasowym jednej lub większej liczby sztuk broni palnej podczas podróży do państwa trzeciego, myśliwi i strzelcy sportowi mogą przedłożyć Europejską kartę broni palnej, wydaną zgodnie z art. 1 i 12 dyrektywy 91/477/EWG przez właściwy organ państwa członkowskiego zamieszkania.

Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się punkt graniczny na zewnętrznej granicy Unii, powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego zamieszkania myśliwego lub strzelca sportowego, który wydał Europejską kartę broni palnej, o dacie wywozu czasowego, liczbie sztuk broni palnej czasowo wywożonej oraz planowanej dacie powrotu, deklarowanej przez myśliwego lub strzelca sportowego w chwili wywozu czasowego.

5. Myśliwi i strzelcy sportowi, którzy zamierzają skorzystać z procedury uproszczonej, o której mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, uzasadniają powody swojej podróży, w szczególności przedkładając zaproszenie lub inny dowód potwierdzający polowanie lub uprawianie strzelectwa w państwie docelowym.

Artykuł 8

1. Przy podejmowaniu decyzji, czy udzielić zezwolenia na wywóz lub wielokrotny wywóz na mocy niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie biorą pod uwagę wszelkie istotne względy obejmujące, zależnie od przypadku:
 - a) własne zobowiązania i ustalenia, które przyjęły jako członkowie międzynarodowych systemów kontroli wywozu lub w drodze ratyfikacji odpowiednich traktatów międzynarodowych;
 - b) własne zobowiązania w ramach sankcji nałożonych decyzjami przyjętymi przez Radę lub decyzją Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) lub wiążącą rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ, w szczególności w zakresie embarga na dostawy broni.
 - c) względy krajowej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym dziedziny objęte wspólnym stanowiskiem Rady 2008/944/WPZiB²³;
 - d) względy zamierzonego końcowego zastosowania, dotyczące odbiorcy oraz ryzyka zmiany zastosowania.
2. Oprócz kryteriów określonych w ust. 1 przy ocenie wniosku o zezwolenie na wielokrotny wywóz państwa członkowskie biorą pod uwagę stosowanie przez eksportera proporcjonalnych i odpowiednich środków i procedur, zapewniających przestrzeganie przepisów i celów niniejszego rozporządzenia oraz warunków określonych w zezwoleniu.

²³

Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie:
 - a) odmawiają wydania zezwolenia na wywóz lub wielokrotny wywóz, jeżeli osoba fizyczna lub prawna, wnioskująca o takie zezwolenie, była wcześniej karana za nielegalny obrót bronią palną, jej częściami i istotnymi komponentami lub amunicją, bądź za inne poważne przestępstwa;
 - b) unieważniają, zawieszają, modyfikują lub wycofują zezwolenie na wywóz lub na wielokrotny wywóz, jeżeli warunki jego udzielenia przestają być spełnione.
2. W przypadku gdy państwa członkowskie odmawiają wydania zezwolenia na wywóz lub wielokrotny wywóz, lub też unieważniają, zawieszają lub wycofują zezwolenie na wywóz lub wielokrotny wywóz, powiadamiają o tym fakcie właściwe organy pozostałych państw członkowskich i przekazują im odpowiednie informacje. W przypadku gdy właściwe organy państwa członkowskiego zawiesiły zezwolenie na wywóz, ostateczna ocena sprawy jest przekazywana państwom członkowskim pod koniec okresu zawieszenia.
3. Zanim właściwe organy państwa członkowskiego, działając na mocy niniejszego rozporządzenia, wydadzą zezwolenie na wywóz lub wielokrotny wywóz, analizują wszelkie odmowy udzielone na mocy niniejszego rozporządzenia, o których zostały powiadomione, aby upewnić się, czy właściwe organy innego państwa członkowskiego lub państw członkowskich nie odmówiły wydania zezwolenia dla zasadniczo identycznej transakcji (czyli transakcji dotyczącej towaru o zasadniczo identycznych parametrach lub właściwościach technicznych, przesyłanego temu samemu importerowi lub odbiorcy). W takim przypadku najpierw konsultują się z właściwymi organami państwa członkowskiego lub państw członkowskich, które wydały taką odmowę lub odmowy, jak określono w ust. 1 i 2. Jeżeli po konsultacjach właściwe organy państwa członkowskiego zdecydują się udzielić zezwolenia, powiadamiają o tym właściwe organy pozostałych państw członkowskich, podając wszelkie informacje niezbędne do wyjaśnienia takiej decyzji.
4. Wszelkie informacje przekazywane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu muszą być zgodne z przepisami określonymi w art. 17 ust. 2, dotyczącymi poufności takich informacji.

Artykuł 10

Zgodnie z prawem krajowym i stosowaną praktyką państwa członkowskie przechowują przez co najmniej dwadzieścia lat wszelkie informacje dotyczące broni palnej oraz, jeżeli jest to właściwe i możliwe, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, które to informacje są niezbędne do śledzenia historii i identyfikacji broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, oraz do zapobiegania nielegalnemu obrotowi tymi towarami i wykrywania takiego obrotu. Informacje takie obejmują miejsce, datę wydania i wygaśnięcia zezwolenia na wywóz; państwo wywozu; państwo przywozu; w stosownych przypadkach – państwo trzecie tranzytu; odbiorcę; końcowego odbiorcę, jeżeli jest znany w momencie wywozu; oraz opis i ilość artykułów, w tym umieszczone na nich oznakowanie.

Niniejszy artykuł nie stosuje się do wywozu czasowego dokonywanego przez myśliwych i strzelców sportowych, o którym mowa w art. 7.

Artykuł 11

1. Państwa członkowskie mogą zwrócić się do państwa trzeciego przywozu o potwierdzenie odbioru dostawy broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji.
2. Państwa członkowskie informują na żądanie państwo trzecie wywozu o przyjęciu na obszarze celnym Unii dostawy broni palnej, jej części, istotnych komponentów lub amunicji. Potwierdzenie takie odbywa się zasadniczo przez przedłożenie odpowiednich przywozowych dokumentów celnych.

Pierwszy akapit ma zastosowanie tylko w przypadku, gdy wnioskujące państwo trzecie wywozu było już państwem-stroną protokołu NZ w sprawie broni palnej w momencie wywozu do Unii.

3. Państwa członkowskie stosują się do przepisów ust. 1 i 2 zgodnie z prawem krajowym lub stosowaną praktyką. W szczególności w odniesieniu do wywozu do państw trzecich właściwy organ państwa członkowskiego może zdecydować o zwróceniu się do eksportera lub o skontaktowaniu się bezpośrednio z państwem trzecim.

Artykuł 12

Państwa członkowskie w miarę możliwości podejmują środki niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa procedur wydawania zezwolenia oraz możliwości weryfikacji lub stwierdzenia autentyczności dokumentów odnoszących się do zezwoleń.

W stosownych przypadkach weryfikację i stwierdzenie autentyczności można również zapewnić za pośrednictwem kanałów dyplomatycznych.

Artykuł 13

Aby zapewnić prawidłowe stosowanie niniejszego rozporządzenia, każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne i proporcjonalne środki, umożliwiające jego właściwym organom:

- a) gromadzenie informacji na temat wszelkich zamówień i transakcji dotyczących broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji;
- b) potwierdzenie właściwego stosowania środków kontroli wywozu, co może obejmować w szczególności prawo wejścia do pomieszczeń osób, których dotyczy dana transakcja wywozowa.

Artykuł 14

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia wdrożenia tych zasad. Sankcje takie muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

ROZDZIAŁ III

PROCEDURA CELNA

Artykuł 15

1. Dopełniając formalności związanych z wywozem broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji w urzędzie celnym odpowiedzialnym za obsługę zgłoszenia wywozowego, eksporter przedkłada dowód uzyskania niezbędnego zezwolenia na wywóz.
2. Od eksportera można wymagać przedłożenia tłumaczenia dokumentów stanowiących dowód na język urzędowy państwa członkowskiego, w którym składane jest zgłoszenie wywozowe.
3. Bez uszczerbku dla uprawnień nałożonych na państwo członkowskie na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 lub zgodnie z tym rozporządzeniem, państwo członkowskie może na okres nieprzekraczający dziesięciu dni roboczych zawiesić procedurę wywozu ze swojego obszaru lub, jeżeli jest to konieczne, w inny sposób zapobiec opuszczeniu Unii przez jego obszar w przypadku broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji, które są objęte ważnym zezwoleniem na wywóz, jeżeli ma ono podejrzenia, że:
 - a) przy udzielaniu zezwolenia nie wzięto pod uwagę istotnych informacji, lub
 - b) od momentu udzielenia zezwolenia okoliczności zmieniły się zasadniczo.
4. W okresie, o którym mowa w ust. 3, państwa członkowskie zwalniają broń palną, jej części i istotne komponenty lub amunicję bądź podejmują działania zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

1. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że formalności celnych dotyczących wywozu broni palnej, jej części i istotnych komponentów lub amunicji można dopełniać tylko w uprawnionych do tego urzędach celnych.
2. Państwa członkowskie korzystające z możliwości, o której mowa w ust. 1, informują Komisję o wyznaczonych do tych czynności urzędach celnych i o późniejszych zmianach. Komisja corocznie publikuje i aktualizuje te informacje w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

ROZDZIAŁ IV

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 17

1. Państwa członkowskie podejmują we współpracy z Komisją odpowiednie środki umożliwiające nawiązanie bezpośredniej współpracy i stworzenie wymiany informacji między właściwymi organami, w celu poprawy skuteczności środków określonych w niniejszym rozporządzeniu. Informacje takie mogą obejmować:
 - a) dane eksporterów, którym odmówiono udzielenia zezwolenia, lub którzy są objęci decyzjami podjętymi przez państwa członkowskie zgodnie z art. 9;
 - b) dane dotyczące odbiorców lub innych podmiotów zaangażowanych w podejrzone działania, oraz, w razie dostępności, dane dotyczące przebytych tras.
2. Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r.²⁴, a w szczególności przepisy tego rozporządzenia dotyczące poufności informacji, stosuje się odpowiednio, bez uszczerbku dla art. 18 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 18

1. Powołuje się Grupę Koordynacyjną ds. Wywozu Broni Palnej, której przewodniczy przedstawiciel Komisji. Każde państwo członkowskie wyznacza do tej grupy swojego przedstawiciela.

Grupa Koordynacyjna ds. Wywozu Broni Palnej bada wszelkie kwestie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, podniesione przez przewodniczącego lub przedstawiciela państwa członkowskiego. Grupę obowiązują zasady poufności określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 515/97.
2. Przewodniczący Grupy Koordynacyjnej ds. Wywozu Broni Palnej konsultuje się, w przypadku gdy uzna to za niezbędne, z zainteresowanymi podmiotami, których dotyczy niniejsze rozporządzenie.

²⁴ Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1.

Artykuł 19

1. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych w ramach wykonania niniejszego rozporządzenia, w tym również o środkach, o których mowa w art. 14.
2. Do czasu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, każdego państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie i Komisję o organach krajowych, właściwych do wykonania art. 5, 7, 9 i 15. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie Komisja corocznie publikuje i aktualizuje wykaz organów w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.
3. Co pięć lat Komisja dokonuje przeglądu wykonania niniejszego rozporządzenia i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania rozporządzenia wraz z ewentualnymi propozycjami wprowadzenia zmian. Państwa członkowskie przedkładają Komisji wszelkie informacje, potrzebne do przygotowania sprawozdania.

Artykuł 20

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie stowudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 10 ust. 2 rozporządzenia stosuje się od dnia, kiedy Unia Europejska stanie się stroną protokołu NZ w sprawie broni palnej, po jego zawarciu zgodnie z art. 218 Traktatu.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK²⁵

Wykaz broni palnej, jej części i istotnych komponentów oraz amunicji, o którym mowa w art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1:

Kod Nomenklatury scalonej wraz z opisem

Kod CN	Opis
A: Broń palna	
9302 00 00	Rewolwery i pistolety, inne niż te objęte pozycją 9303 lub 9304
9303	Pozostała broń palna, w tym strzelby i karabinki sportowe i myśliwskie
9303 20	Pozostałe strzelby i karabinki sportowe, myśliwskie lub przeznaczone do strzelania do celu, włączając broń mającą przynajmniej jedną lufę gładką:
9303 20 10	- Jednolufowe, z lufą gładką
9303 20 95	- Pozostałe
9303 30 00	Pozostałe strzelby i karabinki sportowe, myśliwskie lub przeznaczone do strzelania do celu
9303 90 00	Pozostałe
9304 00 00	Pozostała broń (na przykład pistolety i karabiny sprężynowe, pneumatyczne lub gazowe)
B: Części i istotne komponenty	
9305	Części i akcesoria artykułów objętych pozycjami od 9302 do 9304:
9305 10 00	– Rewolwerów lub pistoletów
	– Strzelb myśliwskich lub karabinów, objętych pozycją 9303:
9305 21 00	– – Lufy strzelb myśliwskich
9305 29 00	– – Pozostałe
9305 99 00	– Pozostałe
C: Amunicja	

²⁵

Na podstawie Nomenklatury scalonej towarów, określonej w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej.

9306	Naboje i pozostała amunicja oraz granaty oraz ich części, włącznie z nabojami śrutowymi
	– Naboje do strzelb myśliwskich oraz części takich ładunków:
9306 21 00	– – Naboje
9306 29	– – Pozostałe:
9306 29 40	– – –Łuski
9306 29 70	– – – Pozostałe
9306 30	– Pozostałe naboje oraz ich części:
9306 30 10	– – Do rewolwerów i pistoletów objętych pozycją 9302
	– – – Pozostałe:
9306 30 91	– – – – Naboje ze spłonką zbijaną pośrodku
9306 30 93	– – – – Naboje ze spłonką zbijaną na obrzeżu łuski
9306 30 97	– – – – Pozostałe
9306 90	– Pozostałe:
9306 90 90	– – Pozostałe